

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D. a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **N. T. N.**
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: **Q. N. M. N.**

o žalobě proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne
14. 12. 2018, č. j. MV-126734-5/SO-2018

takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje

5/2019

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 12. 2018, č. j. MV-126734-5/SO-2018 a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 11. 9. 2018, č. j. OAM-35002-37/DP-2014 **se zrušují** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 10 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám advokáta Mgr. Vratislava Polky, sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2 .
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou ze dne 8. 1. 2019 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 14. 12. 2018, č. j. MV-126734-5/SO-2018, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (dále také jen „Ministerstvo“) ze dne 11. 9. 2018, č. j. OAM-35002-37/DP-2014, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen “ZPC“), v rozhodném znění.
2. Žalobkyně namítá, že žalovaná porušila své povinnosti odvolacího orgánu a její rozhodnutí odporuje požadavkům kladeným § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Zároveň podle žalobkyně opomněla žalovaná zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Oba správní orgány mají dle obsahu jejich rozhodnutí za to, že žalobkyně ani přes písemnou výzvu správního orgánu prvního stupně nepředložila ke své žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání doklady, na jejichž základě by bylo možno zjistit skutečnou výši jejího příjmu po odečtení nákladů na pojistném na sociálním zabezpečení. Konkrétně byla žalobkyně vyzvána výzvou ze dne 30. 4. 2018 k doložení platebního výměru na daň za rok 2017, přehledu předpisů a plateb, včetně zaplacených doplateků a penále za rok 2017, dokladu prokazující její bezdlužnost u finančního úřadu a ČSSZ a doklad o zdravotním pojištění. Žalobkyně přitom v průběhu řízení prokazatelně požadované doklady předložila, když doložila smlouvu o komplexním zdravotním pojištění, přehled předpisů a plateb OSSZ ke dni 2. 5. 2018 a splátkový kalendář sepsaný OSSZ Přerov a doklad o bezdlužnosti u finančního úřadu. Současně žalobkyně ještě i v průběhu odvolacího řízení doložila aktuální přehled předpisů a plateb pojistného na sociální zabezpečení je dni 1. 11. 2018. Nedoložení nezbytných náležitostí je zjevně odlišným důvodem pro zamítnutí žádosti o povolení k pobytu nežli důvod užitý správním orgánem. Žalobkyně namítá zjevnou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, když ani jedno řádně neobsahuje komplexní a logické úvahy, z nichž by bylo možno jasně a přezkoumatelně dovodit naplnění konkrétních důvodů zamítnutí žádosti. V napadeném rozhodnutí také zcela absentuje otázka přiměřenosti, ačkoli žalobkyně pobývá na území ČR dlouhou dobu, má zde komplexní zázemí, rodinu s dětmi atd.

5/2019

3. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout. Předně uvedla, že v daném případě nebylo povinností posuzovat přiměřenost zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince ve smyslu § 46 odst. 1 ZPC. S ohledem na spisovým materiálem prokázanou výši dluhů žalobkyně, považuje žalovaná pochybnosti o dostatečnosti úhrnného měsíčního příjmu společně posuzovaných osob za důvodné.
4. Ze správních spisů soud zjistil, že žalobkyně podala dne 11. 8. 2014 Ministerstvu žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Již k této žádosti žalobkyně doložila mj. Přílohu k účetní závěrce ve zjednodušeném rozsahu ke dni 30. 6. 2014, dále rozvahu ve zjednodušeném rozsahu, výkaz zisku a ztrát, taktéž ke dni 30. 6. 2014, přičemž z těchto listin jednoznačně vyplynulo, že žalobkyně v období od 24. 3. 2014 do 30. 6. 2014 dosáhla zisku ve výši 131 250 Kč. Dále doložila potvrzení Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 21. 7. 2014 o neexistenci daňových nedoplatků, dále potvrzení OSSZ Pardubice o neexistenci nedoplatku na pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti – manžela H. N. Q., doklad o zajištění ubytování, nájemní smlouvu a potvrzení o sjednání komplexního zdravotního pojištění cizinců. Přes tyto skutečnosti Ministerstvo vyzvalo žalobkyni dne 3. 9. 2014 k doložení dokladů prokazujících úhrnný měsíční příjem cizince a s ním společně posuzovaných osob ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Následně žalobkyně doložila přehled hospodářského výsledku ke dni 31. 8. 2014, ze kterého vyplývá, že od 24. 3. 2014 do 31. 8. 2014 dosáhla zisku 198 650 Kč, dále doložila přílohu k účetní závěrce ve zjednodušeném rozsahu k 30. 8. 2014, rozvahu ve zjednodušeném rozsahu, výkaz zisku a ztrát ke dni 31. 8. 2014, dohodu o provedení práce uzavřenou mezi FIRENZE CZ spol. s r. o. a manželem žalobkyně, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti manžela žalobkyně, výdajové pokladní doklady a další doklady. Nato Ministerstvo opětovně vyzvalo žalobkyni k doložení dalších dokladů o příjmu, zejména výpisu z účtu a dalších, když dle Ministerstva *z doložené účetní závěrky nelze zjistit úhrnný měsíční příjem*. Žalobkyně tedy doložila výpis ze svého účtu vedeného u České spořitelny, a. s., ze kterého vyplynulo, že ke dni 5. 10. 2014 činil zůstatek 39 695,03 Kč. Dne 10. 11. 2014 doložila žalobkyně přiznání k dani z příjmů fyzických osob za období od března do října 2014 a dále opět rozvahu ve zjednodušeném rozsahu, výkaz zisku a ztrát ke dni 31. 10. 2014 a výpis z účtu ke dni 10. 11. 2014, ze kterého vyplynulo, že na účtu žalobkyně činil k tomuto dni zůstatek 29 669,20 Kč. Ministerstvo rozhodlo dne 19. 11. 2014 o zamítnutí žádosti žalobkyně pro nesplnění podmínky dle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, tedy pro nedoložení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu. K odvolání žalobkyně bylo uvedené rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalované ze dne 1. 3. 2018. Důvodem zrušení rozhodnutí Ministerstva bylo, že Ministerstvo v napadeném rozhodnutí neuvedlo, proč žalobkyni předložené doklady – mimořádné účetní závěrky – neakceptovalo a dále v otázce příjmů manžela nezjistil dle žalované správní orgán prvního stupně stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti; poukázal také na formalistický přístup Ministerstva. Po vrácení věci Ministerstvu doložila žalobkyně smlouvu o nájmu bytu na dobu určitou a výpis z evidence rejstříku trestů. Následně byla žalobkyně opětovně vyzvána Ministerstvem k doložení dokladů prokazujících, že úhrnný měsíční příjem žalobkyně a společně posuzovaných osob odpovídá podmínkám § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Žalobkyně doložila jednak opět potvrzení o sjednání komplexního zdravotního pojištění, dále prohlášení, že nežije trvale s manželem ve společné domácnosti a že žije společně se synem, dále protokol sepsaný dne 24. 5. 2018 u OSSZ v Přerově o sjednání splátkového kalendáře a příjmové pokladní doklady prokazující

5/2019

úhradu splátek a dále potvrzení o neexistenci daňových nedoplatků. Dne 31. 7. 2018 předložila platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017.

5. Nato dne 11. 9. 2019 rozhodlo Ministerstvo o zamítnutí žádosti žalobkyně dle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a), neboť žalobkyně podle Ministerstva nebyly ve stanovené lhůtě doloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Z odůvodnění, které je stručné až kusé, vyplývá, že podle Ministerstva nemůže správní orgán „*v důsledku nedostatečné součinnosti ze strany účastnice řízení posoudit, zda příjem žadatelky a osob společně s ní posuzovaných odpovídá požadavkům stanoveným v § 46 odst. 7 písm. b)*“ a tedy, zda jsou naplněny podmínky pro vydání povolení k pobytu za účelem podnikání.
6. K odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím. Podle žalované žalobkyně nepředložila doklady, na základě kterých by bylo možno zjistit skutečnou výši jejího příjmu po odečtení nákladů na pojistné na sociální zabezpečení. Podle žalované žalobkyně neunesla své důkazní břemeno. Blížší odůvodnění uvedených skutečností v rozhodnutí absentuje.
7. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Ve věci rozhodl při splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.
8. Podle § 46 odst. 1 ZPC, v rozhodném znění, pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.
9. Podle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, v rozhodném znění, k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti

5/2019

mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

10. Podle § 56 odst. 1 písm. a) ZPC, v rozhodném znění, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
11. Krajský soud se na prvním místě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a dospěl k závěru, že tato je zcela důvodná. Z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že důvodem zamítnutí žádosti žalobkyně mělo být primárně to, že žalobkyně nepředložila ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Správní orgán prvního stupně však již vůbec nespecifikoval, které konkrétní údaje *uvedené v žádosti* nemohl z dokladů předložených žalobkyní ověřit. Žádost žalobkyně podaná dne 11. 8. 2014 přitom obsahuje pouze osobní údaje žalobkyně (jméno, příjmení, datum a místo narození, nejvyšší dosažené vzdělání, údaje o cestovním dokladu a o rodinných příslušnících). Krajskému soudu skutečně není zřejmé, který z uvedených údajů nebyl schopen správní orgán prvního stupně z žalobkyní předložených listin ověřit. Kusé odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přitom v zásadě míří na zcela jiný důvod, a to, že správní orgán nebyl schopen dospět k závěru, zda žalobkyně naplňuje podmínky § 46 odst. 7 písm. b) ZPC; nicméně v této rovině absentují jakékoli relevantní úvahy správního orgánu, na základě čeho, z jakých důvodů žalobkyní předložené doklady vedou k závěru o nenaplnění podmínek daných citovaným ustanovením. Nadto, v kontextu obsahu celého spisového materiálu, kdy žalobkyně vždy reagovala bez zbytečného odkladu na jakékoli výzvy Ministerstva a dokládala listiny, mající osvědčovat splnění podmínek dle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC se jeví jako zcela nepřipadné konstatování správního orgánu prvního stupně, že Ministerstvo „nemůže v důsledku nedostatečné součinnosti ze strany účastnice řízení posoudit, zda příjem žadatelky a osob společně s ní posuzovaných odpovídá požadavkům stanoveným v § 46 odst. 7 písm. b)“. Pokud krajský soud pomine, že o nedostatku součinnosti ze strany žalobkyně po celou dobu řízení nemohla být řeč, správní orgán prvního stupně opět vůbec nevyjevil úvahy, které by ho vedly k závěru, že požadavky dle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC nemůže posoudit. Krajský soud z obsahu spisu a z úkonů prvostupňového správního orgánu nabývá dojmu, že uvedený orgán nikoli nemůže, ale neumí správně vyhodnotit skutečnosti vyplývající z listin doložených žalobkyní.
12. V tomto ohledu je nutné se pozastavit nad tím, z jakého důvodu nemohou být podle správních orgánů relevantní žalobkyní předložené účetní doklady ve smyslu zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, jako je účetní závěrka, rozvaha, výkaz zisků a ztrát, a další doklady svědčící o příjmech a výdajích žalobkyně, jako je platební výměr na daň z příjmů fyzických osob, jakož i doklady o příjmech rodinných příslušníků. Podle krajského soudu žalobkyně již na první výzvu správního orgánu na počátku řízení doložila zcela relevantní podklady, ze kterých bylo možno prostou úvahou a matematickým výpočtem dojít

5/2019

k závěru, zda příjmy žalobkyně a společně posuzovaných osob naplňují parametry stanovené § 46 odst. 7 písm. b.) ZPC. Je opětovně nutno zdůraznit, že ani Ministerstvo, ani žalovaná, neuvedli ve svých rozhodnutích žádné úvahy, ze kterých by bylo patrné, kolik vlastně má v případě žalobkyně činit onen rozhodný úhrn příjmů a v návaznosti na to úvahy, proč žalobkyně předloženými doklady takovou výši neprokazuje.

13. Z uvedeného vyplývá jednoznačný závěr, že napadené rozhodnutí, které pouze ve stručnosti odkazovalo na „zjištění“ prvostupňového orgánu s velmi obecným závěrem, že žalobkyně neunesla své důkazní břemeno (jaké ?) je zcela nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Shodný závěr pak platí pro prvostupňové rozhodnutí. V tomto směru navíc krajský soud podotýká, že obsahu rozhodnutí vůbec nedopovídá vyjádření žalovaného ve věci, který poukázal na prokazatelnou výši dluhů žalobkyně (?); takovou skutečností se totiž napadené rozhodnutí opravdu nezabývalo.
14. Lze přitom přisvědčit žalobkyni, že správní orgány ve svých rozhodnutích aplikovaly zcela nepřiléhavě § 56 odst. 1 písm. a) ZPC, když z obsahu rozhodnutí, resp. z několika málo částí, kde kromě narace se objevují alespoň náznaky úvah správních orgánů, lze učinit závěr, že rozhodnutí směřovalo k zamítnutí žádosti pro nesplnění podmínky dle § 46 odst. 7 písm. b) ZPC. Nelze se ubránit dojmu, že prvostupňový správní orgán nebyl s to se sám vypořádat s doklady předloženými žalobkyní, a proto se pokusil její žádost zamítnout z jiných důvodů; nicméně důvod zvolený správními orgány na projednávanou věc vůbec nedopadá.
15. Ve vztahu k žalované a správnímu orgánu prvního stupně je třeba apelovat na dodržování principů dobré správy, které jsou aplikovatelné jednak v horizontální rovině mezi vykonavateli veřejné správy, jednak ve vertikálním vztahu mezi veřejnou správou a jejími adresáty (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 - 49, publ. pod č. 1746/2009 Sb. NSS). Mezi tyto principy lze zařadit zejména *soulad s právem, nestrannost, včasnost, předvídatelnost, přesvědčivost, přiměřenost, efektivnost, odpovědnost, otevřenost a vstřícnost*. Takto byly vymezeny principy dobré správy veřejným ochráncem práv na konferenci *Principy dobré správy* konané dne 22. 3. 2006 (viz *Principy dobré správy, Sborník příspěvků přednesených na pracovní konferenci, Masarykova univerzita, Brno, 2006, ISBN 80-210-4001-7*); blíže také viz <http://www.ochrance.cz/stiznosti-naurady/pripady-a-stanoviska-ochrance/principy-dobre-spravy/>. Za zásadní zdroj při vymezení těchto principů lze mj. považovat *Evropský kodex řádné správní praxe* schválený usnesením Evropského parlamentu ze dne 6. 9. 2001 (dostupný na <http://www.ombudsman.europa.eu/cs/resources/code.faces#/page/1>). Uvedené platí pro celou oblast veřejné správy, správní orgány rozhodující v projednávané věci nevyjímaje. Bylo tedy na nich, aby ve svém postupu tyto principy ctili a promítli je v předmětné věci.
16. Krajský soud oproti uvedenému neshledal důvodnou námitku žalobkyně, že se měla žalovaná v napadeném rozhodnutí zabývat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Jak již dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30 „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky...Zda je třeba u jednotlivých typů rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů zkoumat, nelze určit na základě § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je k tomu nutno užít jiná hlediska. Typicky půjde o příkaz zákonodárce vtělený do těch ustanovení zákona o pobytu cizinců, která výslovně přikazují u jednotlivých typů rozhodnutí přiměřenost*

5/2019

prověřit (např. dle § 77 odst. 2 zákona o pobytu cizinců in fine je možno rozhodnutí vydat „za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince“)...K úmyslu zákonodárce lze shrnout, že nový § 174a zákona o pobytu cizinců byl odůvodňován tím, že je s ohledem na právo Evropské unie nutno konkretizovat, čím se v rámci zkoumání přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života má správní orgán zabývat. V průběhu legislativního procesu byla zmiňována rozhodnutí dle zákona o pobytu cizinců, u nichž zkoumání přiměřenosti předepisovalo výslovné znění zákona. Úmysl zákonodárce proto zjevně nebyl takový, aby na základě § 174a zákona o pobytu cizinců byl vymezen okruh rozhodnutí, u nichž se zkoumá přiměřenost. Tímto úmyslem se naopak jeví upřesnění toho, čím se má správní orgán zabývat v rámci zkoumání přiměřenosti, přičemž otázku, u kterých správních rozhodnutí je přiměřenost nutno zkoumat, nemá řešit § 174a zákona o pobytu cizinců, ale je třeba ji odpovědět na základě jiných ustanovení právního řádu. Tomu odpovídá i jazykové znění vykládaného ustanovení.“ Z uvedených závěrů jednoznačně vyplývá, že přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není správní orgán při rozhodování o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46 ZPC povinen zkoumat, neboť mu to zákon neukládá.

17. Krajský soud ze všech uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil. Jelikož důvody, pro které přistoupil krajský soud ke zrušení napadeného rozhodnutí platí shodně pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a zároveň dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení, v němž bude správní orgán vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení správní orgány nejprve provedou přezkoumatelnou úvahu vedoucí k závěru o tom, jaký je v případě žalobkyně rozhodný úhrnný příjem pro posouzení splnění podmínek § 46 odst. 7 písm. b) ZPC a v návaznosti na to důkladně posoudí, zda je nutné nad rámec žalobkyní předložených dokladů ještě požadovat doklady další, či nikoli. Pokud dospěje správní orgán k závěru, že je to třeba, srozumitelně žalobkyni vysvětlí, při zohlednění naplnění zásady součinnosti ve smyslu § 4 správního řádu, z jakého důvodu tak činí a dá žalobkyni jasný a srozumitelný prostor pro uplatnění jejich práv. Pokud by následně správní orgán dospěl i přes žalobkyní předložené doklady k závěru o nenaplnění podmínek § 46 odst. 7 písm. b) ZPC, neopomene v takovém případě ve svém rozhodnutí podrobně, jasně, přesvědčivě a srozumitelně uvést veškeré rozhodné úvahy, které k výslednému rozhodnutí správní orgán vedly.
18. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovanou bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce byl v řízení procesně úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek	4 000 Kč
b) náklady právního zastoupení advokátem	
- odměna advokáta za zastupování v řízení ve výši 3 100 Kč / úkon při těchto úkonech právní služby:	§ 7, § 9 odst. 4 písm.
1) příprava a převzetí věci	d)
2) sepis žaloby	§ 12 odst. 4
	vyhl. č. 177/1996 Sb.
- paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč / úkon	§ 13 odst. 3
	vyhl. č. 177/1996 Sb.

při shora uvedených úkonech právní
pomoci

600 Kč

*Celkem*10 800
Kč

Soud uložil žalované zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení uvedenou částku, a to dle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s. ř. s. a o. s. ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.), uložil soud žalované povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku. O nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 8. října 2019

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu